

kasse sidde og overveje og afgøre, hvor meget eller hvor lidt den enkelte statsanerkendte Arbejdsløshedskasse skal indbetale. Det bliver en overordentlig vanskelig Gerning, en overmaade vanskelig Op-gave, der paalægges denne Krisekasses Bestyrelse. Og hvis blot een statsanerkendt Arbejdsløshedskasse melder sig fra og siger: Vi vil ikke være med deri, saa falder hele Loven, saa er den uigennemførlig. Jeg tror ligesom det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen), at skal vi frem i den Retning, Tendensen i dette Forslag angiver, maa det blive som en naturlig Frugt af en naturlig Udvikling, og at vi ikke i dette Øjeblik kan lovgive paa den Maade, som de to ærede Medlemmer foreslaar. Med al Anerkendelse af deres gode Hensigt og med Anerkendelse af det Fortrin, som deres Forslag har frem for det, der er stillet under Nr. 2, nemlig at det omfatter samtlige disse 7 000—8 000, som har opbrugt al Hjælp, tror jeg, Vejen er ufarbar, saaledes som jeg nu har udviklet det.

Med Hensyn til det af Mindretallet under Nr. 2 stillede Ændringsforslag skal jeg sige, at jeg kan ligesom det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds slutte mig til de 4 første Paragraffer, saadan som Forholdene nu har udviklet sig, saadan som Omstændighederne er i dette Øjeblik, i Betragtning af, at man vel ikke kan komme længere frem, hvad jeg meget kunde have ønsket. Men til § 5 kan jeg ikke slutte mig lige saa lidt som det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds og lige saa lidt som det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen). Da Arbejdsløshedsloven af 4. Marts 1924 blev vedtaget, var den, som det saa ofte er fremhævet, et Kompromis mellem alle Partier, for øvrigt afsluttet her i det høje Landsting. I denne Lov siges der udtrykkeligt, at den fortsatte Hjælp kan ydes i samme Omfang som den vedtægtsmæssige, og der er jo ikke saa lidt i den Betragtning. Arbejdsløshedskasselovgivningen hviler paa Princippet Statshjælp til Selvhjælp; den enkelte Arbejdsløshedskasse indretter sig med et saadant Kontingent, at den giver en vis vedtægtsmæssig Hjælp, og saa er det i og for sig ogsaa rimeligt, at der ydes en lignende Hjælp som fortsat Hjælp, hvis man opfatter den fortsatte Hjælp og hele Arbejdsløshedsfondsinstitutionen som en Ekstrapræmie til Selvforsikringen — og det gør jeg —, en Ekstrapræmie, hvortil Kommune, Stat og Arbejdsgivere giver Bidrag og gør det med Rette, fordi, som

jeg ofte har haft Lejlighed til at udvikle, ogsaa Arbejdsgiverne, selve Industrien, selve Erhvervene er interesserede i, at en Krisetid, en haard Arbejdsløshedsperiode ikke nedbryder Arbejderne materielt og moralsk, men at Arbejderne, naar Forholdene bedres, og naar Erhvervene trænger til Arbejdskraft, staar rede til at begynde paa ny uden at være nedbrudt. Der er ogsaa et Samfundshensyn, af stor Betydning deri.

Jeg betragter altsaa Arbejdsløshedsfonden som en integrerende Bestanddel af Arbejdsløshedslovgivningen. Jeg finder derfor, det var rigtigt, hvad der blev vedtaget ved Loven af 4. Marts 1924, at der var Adgang til at yde fuld vedtægtsmæssig Hjælp ogsaa som fortsat Hjælp. Naar det saa i Bekendtgørelsen af 29. Marts samme Aar alligevel, som den ærede Ordfører for Udvalget sagde, efter enstemmig Indstilling fra C-Nævnet blev fastslaaet, at denne Hjælp foreløbig efter Bekendtgørelsen kun skulde ydes med to Trediedele for Familieforsørgere og med Halvdelen for Ikke-Familieforsørgere, saa ser jeg Grunden dertil i, at Arbejdsløshedsfonden paa det Tidspunkt var ny, og at dens Midler var smaa. Men ved at det skete i en Bekendtgørelse, der kan ændres ved en ny Bekendtgørelse, anerkendte man, at der kunde komme en Tid, da Arbejdsløshedsfonden var noget mere velhavende, og da Arbejdsløsheden f. Eks. havde været saa omfattende og saa langvarig, at der kunde være Grund til at gaa op til det Maksimum, som Loven af 4. Marts 1924 tillader. Det var en saadan Situation, jeg mente forelaa i Vinter, da jeg til selve Julehjælpen fik Tilslutning fra C-Nævnet, medens C-Nævnet, da der var Tale om en Forlængelse for Januar, delte sig i to lige store Halvdele; og da der blev Tale om at forlænge Udbetalingen af den forhøjede Understøttelse ogsaa for Februar og Marts, var der et Flertal imod og et Mindretal for, men jeg ansaa mig for berettiget til at følge Mindretallet, i fuld Overensstemmelse — saaledes som det er udviklet nu, navnlig af den ærede sidste Taler — med, hvad Venstres Ordfører i Folketinget i denne Sag, den tidligere Indenrigsminister, Udstederen af Bekendtgørelsen af 29. Marts 1924, selv har udtalt. Jeg skal efter Rigsdagstidenden — jeg tror, det kan være nyttigt — citere ordret, hvad Venstres Ordfører, den tidligere Indenrigsminister, sagde herom i Folketinget. Det findes i Folketingstidenden Spalte 3397—98 og lyder saaledes: „at den højtærede Minister administrativt kan fastsætte Understøttelsens daglige Størrelse